

פרשת השבוע: בהעלתך "אל שדי יתן לכם רחמים" ראשי תיבות "ישראל" **כניסת השבת: 19:15**

ערש"ק ח' סיון תשע"ד (6.6.14) **יציאת השבת: 20:29** ר"ת 21:15

הפטרה: "רני ושמחי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו"

על הכתוב בפרשתנו, "על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו", שואלים חז"ל, מדוע מזכירה ומדגישה התורה הקדושה ענין זה של "על פי ה'" מספר רב של פעמים?

(ענין זה מוזכר שבע פעמים כפי שכתוב: "על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו כל ימי אשר ישכן הענין על המשכן יחנו... ויש אשר יהיה הענין ימים מספר על המשכן על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו... על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו את משמרת ה' שמרו על פי ה' ביד משה").

וגם צריכים אנו להתבונן, איך שיכים פסוקים אלו של חגיגה ונסיעה של ישראל עם המשכן לימינו? והרי אין לנו כיום משכן...

פתח דברינו יאיר לנו לבאר ענין זה על-פי יסוד נפלא ממשנתו הטהורה של השל"ה הקדוש, שמגלה לנו שיש בפסוקים האלו לקח נשגב וקדוש לכל אחד ואחד מישראל – לומר תמיד "בעזרת ה'", לפני ואחרי כל פעולה ותנועה שהוא עושה. וכפי דבריו הקדושים של השל"ה ("בהעלותך"): "על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו" (במדבר ט', יח), ואחר-כך כתיב (שם ט', כ) 'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו'. יש רמז מוסר כאן. על כל פעולה או תנועה שהאדם עושה יאמר 'אם ירצה השם', או 'בעזרת ה''. למשל, בלכתו בדרך יאמר, 'הנני נוסע בעזרת השם יתברך, ובדעתי לחנות במקום פלוני בעזרתו יתברך, אם ירצה'. וכשבא למקום החנייה או יחזור ויתן שבת, ויאמר, 'הנה, בעזרת השם יתברך באתי הנה, ובדעתי לנסוע לזמן פלוני בעזרתו יתברך, אם ירצה'. נמצא, ששם שמים שגור בפיו בשעה שעולה במחשבתו, ובשעת מעשה, ככה בכל פעולותיו.

והביאור הוא, שצריך לדעת, שכאשר אדם יוצא לדרכו לעסוק לפרנסתו או בכל ענין שהוא צריך, מיד מתייבב בדרכו **היצר הרע**, כדי להכניס בו מחשבת פיגול של "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דהינו כל מה שאני עושה זה מכוחי בלבד).

ולכן מזהירה אותנו התורה הקדושה: "השמר לך פן תשכח את ה' אלהיך... המוליכה במדבר הגדל והנורא... המאכלך מן במדבר... וזכרת את ה' אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל".

כלומר, שצריך האדם תמיד לזכור ולהפנים ולהשריש בקרבו, שכל מה שהוא פועל ועושה בעולם הזה, אין זה מכח שלו, אלא רק מכוחו ובעזרתו של הקב"ה שהוא "הנתן לך כח לעשות חיל".

ועוד צריך לדעת, שכאשר **היצר** רואה שהוא אינו מצליח להשפיע מהאדם בתחילת דרכו, שכל מה שהוא הולך לעשות הוא רק בעזרת השם, ולא בכוחו ובחוכמתו של אותו אדם.

הנה, מיד לאחר שסים האדם את דרכו וחר לבייתו בהצלחה גדולה, שוב מנסה **היצר** להכניס בלב האדם מחשבת פיגול: "ראה כמה הצלחת בדרךך בחוכמתך ובכוחך" – דהינו שוב אני עשיתי ואני הצלחתי ב"כחי ועצם ידי".

ועל-כך אנו מתפללים בתפילת ערבית ("השכיבנו"): "והסר **השטן** מלפנינו ומאחרינו!". דהינו, סלק מאתנו, רבונו של עולם, את **השטן** המדיח, שעומד כנגדנו "מלפנינו" (=לפני) כל פעולה ולפני כל יציאה לדרך כדי להכניס בלבנו מחשבת און של "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה". וכן אב הרחמים סלק אותו גם "מאחרינו" – גם לאחר הפעולה (=לאחר שחזרנו לביתנו), שאל יכניס בנו שוב **היצר** מחשבת פיגול, כמה עמדה לנו חוכמתנו הרבה להצליח...

לכן ראוי לו לאדם לגלות בפה מלא הן בתחילת דרכו והן בסוף דרכו, כדברי השל"ה הקדוש שכל מסעיו וחניותיו וכל פעולותיו, הוא עושה רק בעזרת ה' יתברך, ועל-ידי כך יהיה מובטח לו שינצל **מהיצר הרע** שמקשקש בקרבו ואומר לו תמיד "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה".

(ויש לומר שמתעם זה נתן לנו הקב"ה את מצות תפילין של יד ותפילין של ראש. תפילין של יד כדי לקדש בזה

את האדם, שלא יטעה לומר "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה", ותפילין של ראש לקדש את המוח שבראש שלא יטעה לחשוב לומר "כמה עמדה לי חוכמתי".

נמצא לפי זה, שעל-ידי הנהגה קדושה זו מקים האדם בכל דור ודור (אפילו בזמן שאין משפן) את הציווי האלקי "על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו", ובזכות זה זוכה האדם שהקב"ה משרה את עמוד הענן(=השכינה הקדושה) על משפן ביתו, בבחינת "איש ואשה זכו - שכינה ביניהן".

על-פי האמור מבאר הרה"ק פינחס פרידמן מה שאמר משה לפני ה': "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך....". ועל-כך השיב לו הקב"ה: "פני ילכו והנחתי לך... ויעבר ה' על פניו ויקרא ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת...".

ויש לומר שהביאור על מה שמושה שואל ומבקש את הקב"ה "הודעני נא את דרכך", דהיינו הודעני/למדני איך יכול האדם להפוך את כל הדרכים בהם הוא הולך בעולם הזה ל"דרכך", דהיינו, שיהיו כל דרכי, דרכי ה' יתברך, כדי שיסיע לי בהם, מבלי ליפול לרשת תיצר, שמכניס באדם מחשבה של "כחי ועצם ידי...".

על-כך השיב לו הקב"ה: "פני ילכו והנחתי לך". דהיינו, על-ידי שאיש ישראל יזכור שבכל מקום שהוא הולך "פני ילכו" - שאני הולך לפניו, בבחינת "על פי ה' יסעו... ועל פי ה' יחנו", הנה אז "והנחתי לך" - אנחה אותך בדרך, כך שתצליח בכל אשר תפנה ותעשה. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, וירא אליכם כבוד ה' (ט' ו') *

ספר רבי משה אליקים מקוונניץ: מעשה ברבי זושא מאניפולי, שהגיע פעם לפרשת דרכים, ולא ידע לאן לפנות, עד שהביט על איזו דרך מרחף שם ה' הקדוש (יתנה), לנוכח עיניו, ואז לאותה דרך שם את פעמיו. וכך צריך לנהוג כל אדם ואדם - הפטיר הרבי מקוונניץ - כאשר מתעורר בלב רצון לעשות פעולה פלשהי - ומגקר בלב הספק, האם זוהי מצוה, או חלילה עבירה, שהיצר הרע "צובע" אותה שתראה כמצוה - יתבונן האדם ויבדוק אם "כבוד ה'", כעין שם ה', מרחף מעל מעשהו או לא. וכן יחשוב בלב, האם תוצאות מעשהו זה יגרמו להרבות כבוד שמים, או חס וחלילה להיפך.

"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת" (תהילים צב')

מעשה באדם עשיר, שהיה נדיב-לב ובעל צדקה, אך לבו לא היה שלם באמונה ובהשגחה פרטית. הוא סבר תמיד כי את כל עושרו הוא רכש והשיג בפוחו ובעוצם ידו. פעם יצא ליום השוק, על מנת לקנות שורים. בדרך פגע בו אליהו הנביא, שנראה כסוחר. שאלו אליהו: "להיכן אתה הולך?" אמר לו: "לשוק אני הולך, לקנות שורים". אמר לו אליהו: "אמר אם ירצה ה', או אם יגזור ה' יתברך". השיב לו הסוחר: "הרי המעות בכיסי, והדבר תלוי אך ורק ברצוני". השיבו אליהו: "אם כך אתה אומר - לא תצליח". כאשר המשיך הסוחר בדרך, נפל כיס המעות מאמתחתו מבלי שהרגיש. ראה אליהו את הכיס, והניחו על סלע בלב היער, במקום שאין בני אדם עוברים שם. הסוחר הגיע לשוק. לאחר יגיעה רבה מצא שורים מובחרים, וכאשר רצה לשלם עבורם, הבחין שהמעות אבדו לו. הצטער הוא מאוד וחזר לביתו במפח-נפש. לאחר זמן נטל שוב מעות ויצא מביתו אל השוק כדי לקנות שורים. הפעם התגלה אליו אליהו הנביא בדמות זקן, וחזר על שאלתו כמו בפעם הקודמת. כשראה שעדין אינו אומר "אם ירצה ה'", אמר לו שנית: "אמר אם ירצה ה', או אם יגזור ה'". כיון שהסוחר לא שעה לדבריו גם בפעם הזאת, הפיל עליו אליהו תרדמה. כשנרדם נטל ממנו את כיס המעות, והניחו אצל הכיס הראשון, במעבה היער. כאשר הקיץ הסוחר משנתו, וראה שהכסף נגנב ממנו, ושם לביתו בצער רב. בהתבוננו בשני המקרים שקרו לו, הגיע האיש למסקנה שבודאי יד ה' בדרך, והעונש הגיע לו, מאחר ולא שמע לאליהו, שלמדו להאמין בהשגחת הבורא יתברך. מיד קבל על עצמו, שמאותו יום ואילך יאמר "אם ירצה ה'" על כל דבר שירצה לעשות. כאשר יצא בפעם השלישית אל השוק, נגלה אליו אליהו בדמות נער עני המבקש עבודה. שאלו אליהו: "לאן אתה הולך?" אמר לו: "הנני הולך לשוק לקנות שורים, אם ירצה ה'". ברכו אליהו בברכת הצלחה ובקשו שאם יזדקק לעזרה בהנהגת השורים יקרא לו. אמר לו הסוחר: "אם אך יעזור לי ה' יתברך שאקנה שורים, אשכור אותך לעזור לי". הצליח הסוחר בדרך ומצא שורים מובחרים בזול, ושכר את הנער להנהיגם. בדרך הביתה ברחו לפתע השורים לתוך היער. רדף אחריהם הסוחר, עד שלפתע נעצרו ליד סלע, ומצא שם את שני הכיסים שאבדו לו. שמח הסוחר, הודה לה', והמשיך בדרך עם הנער והשורים. כאשר הגיעו לביתו, נעלם לפתע הנער. אז הבין הסוחר כי יד ההשגחה העליונה היתה בכל אשר ארע לו, וקרא על עצמו את הפסוק: "איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת".

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

פרשת השבוע: בהעלתך אל שדי יתן לכם רחמים" ראשי תיבות "ישראל" כניסת השבת: 19:15

ערש"ק ח' סיון תשע"ד (6.6.14) יציאת השבת: 20:29 ר"ת 21:15

הפטרה: "רני ושמחי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בני ציון"

"ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך ה', והשטן עמד על ימינו לשטנו... ויאמר ה' אל השטן יגער ה' בך השטן... הלוא זה אוד מצל מאש" (מתוך ההפטרה) (ע"פ "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

על הכתוב "וימת ה' על פני תרח אביו בארץ מולדתו באור פשדים", פרש רש"י בשם מדרש אגדה: "על פני תרח אביו, שעל-ידי אביו מת. שקבל תרח על אברם בנו לפני נמרוד, על ש(אבר)הם) כנת(=שבר) את צלמיו. והשליכו(=נמרוד את אבר)הם) לכבשן האש. וה' יושב ואומר בלבו: אם אברם נוצח(=מנצח) אני משלו, ואם נמרוד נוצח אני משלו. וכשניצל אברם (מכבשן האש) אמרו לו, לה' ה' מ' מי אתה? אמר להם ה': מ' של אבר)הם) אני, השליכוהו לכבשן האש ונשרף, וזהו אור פשדים."

נמצאנו למדים מן ה' על קדושת השם היתה רחוקה מלהיות בתכלית השלימות. שהרי, מתחילה נסתפק אם למסור את נפשו, ואמר בלבו "אם אברם נוצח אני משלו, ואם נמרוד נוצח אני משלו". אולם, ידוע מה שאמרו חז"ל (ב"ק, לח): "אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, אפילו שכר שיחה נאה". ולכן, צריכים אנו להתבונן, אימתי שלם הקב"ה את שכרו של ה' ה' שהרי, בסופו של דבר (למרות הרהורי לבו), מסר ה' את נפשו על קדושת ה'.

בספר "גלגולי נשמות" להרמ"ע מפאנו זצ"ל (שקבל מהאריז"ל), מובא על-כך ענין נפלא (סימן מה): "ה' נתעבר ביהושע כהן גדול... כי ה' הוא שנמרוד שרפו בכבשן האש, כי אמר (ה') אהיה מפת המנצח... ועתה בא (ה') בגלגול) ביהושע כהן גדול והוא תיקונו, ורצה הקב"ה להצילו(=את יהושע כהן גדול), על שמת בכבשן האש (של נמרוד) על קידוש השם..."

כדי להבין את דבריו הקדושים, נקדים להביא מה שכתוב בדברי הנביא (זכריה ג, א): "ויראני את יהושע הכהן הגדול... והשטן עמד על ימינו לשטנו... ויאמר ה' אל השטן יגער ה' בך השטן... הלוא זה אוד מצל מאש".

ופרש רש"י: "לשטנו - להשטינו(=לקטרג עליו), על שהיו בניו (של יהושע הכהן הגדול) נשואות נשים עובדי כוכבים... (וזה שכתוב) יגער ה' בך השטן... (אמר הקב"ה לשטן) שלא תפנס לפני לקטרג על הצדיק הזה, הלא ראוי הוא, וזכה שהוצל(=שניצל) מאש השרפה. (וזה שכתוב) הלוא זה אוד מצל מאש... (כ)שהושלח (יהושע הכהן הגדול) עם אחאב בן קוליא וחברו לאור (וניצל), למרות שבגדיו נחרכו". וצריכים אנו ביאור, מה שהשיב הקב"ה לשטן: "הלוא זה אוד מצל מאש". וכי משום שניצל מהאש אסור לשטן לקטרג עליו, על שבניו נשאו נשים נכריות?

נראה לבאר ענין זה על-פי המבואר בגמרא (שם), כי אחאב בן קוליא וצדקיהו בן מעשיהו, שניהם היו נביאי שקר. וכאשר באו אל נבוכדנצר, כאילו בשליחותו של הקב"ה, החליט נבוכדנצר לבחון אותם, כפי שבחן את חנניה, מישאל ועזריה, על-ידי שהשליך אותם לכבשן האש, לראות האם ינצלו. השיבו לו נביאי השקר, שחנניה, מישאל ועזריה זכו להינצל משום שהיו שלשה, ואילו הם רק שניים. אמר להם נבוכדנצר, שיבחרו להם עוד אחד כדי שיהיו שלשה. והחליטו לבחור את יהושע כהן גדול, בחושבם שזכותו תגן גם עליהם, והם ינצלו מן האש.

מספרת הגמרא שנבוכדנצר זרק את שלשתם לתוך כבשן האש, ושני נביאי השקר נשרפו באש מיד, כמו קליות(=קש), ואילו יהושע כהן גדול ניצל מן האש, ורק בגדיו נחרכו מן האש. שואלת הגמרא "מאי טעמא איענש"? מדוע יענש יהושע כהן גדול ונחרכו בגדיו? "אמר רב פפא: (על) שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונא, ולא מיחה בהם".

לפי זה, מבואר היטב מדוע גער הקב"ה בשטן, על שהעז לקטרג על יהושע כהן גדול, ואמר לשטן: "הרי זה(=יהושע כהן גדול) אוד מוצל מאש". שהרי, גם אם יהושע כהן גדול חטא, בכך שלא מחה בבגדיו על שנשאו נשים נכריות, אומר הקב"ה לשטן: "הלוא זה אוד מצל מאש". כלומר, הלא אתה רואה שנזרק לתוך האש, ונחרכו בגדיו, ורק גופו ניצול משריפה כאוד מוצל מאש. וכל זה פעונש על שלא מחה בבגדיו, אם כך כבר קבל הוא את עונשו, ואין לך רשות לקטרג עליו.

והנה, כבר למדנו מדברי הרמ"ע מפאנו, כי יהושע כהן גדול הוא תיקונו של ה', ולכן הצילו הקב"ה משריפה, בזכות שכבר נשרף בגלגול הראשון בכבשן האש של נמרוד.

והנה, למרות שמחשבתו של ה' לא היתה לשם שמים, וחשב שלא תשלוט בו האש, והוא ינצל כמו

אברהם אחיו - למרות זאת, כיון שמסר את נפשו בפועל על קידוש ה', שלם ה' לו את שכרו, והצילו כאשר התגלגל ה'ן ביהושע כהן גדול. ויש עוד לומר, שעל-ידי כך שיהושע כהן גדול היה מוכן באמת ובתמים להישרף על קדושת ה', בכבשן של נבוכדנצר, תקן הוא בכך את הפגם של ה'ן. ולמרות שהיה ראוי להישרף על שלא מחה בבניו, זכה שהקב"ה הצילו מכבשן האש.

"ותדבר מרים... במשה על אדות האשה הפשית... וישמע ה'... והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת"

על הכתוב, **"ותדבר מרים ואהרן במשה... והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת כשלא",** שואלים חכמי ישראל, מדוע נענשה מרים (על שדברה במשה) בגופה תחילה? והלא אמרו חז"ל: שלשה מיני נגעים מביאים על האדם משמים: א. נגעי הגוף - בעור בשר האדם. ב. נגעי בגדים. ג. נגעי בתים. אולם, לפני שהקב"ה מביא נגע על גוף האדם, הוא מתרה בו בתחילה. וכפי שכתוב במדרש (תנחומא תזריע י'): קשה לפני הקב"ה לפשוט (=לפגוע) באדם, ולכן קדם הוא מתרה בו, ורק אחר-כך מעניש אותו.

בתחילה מלקה את ביתו כמו שכתוב: **"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם"**. חזר בו האדם - מוטב, ואם לא - מלקה את בגדיו, שנאמר: **"והבגד פי יהיה בו נגע צרעת"**. חזר בו האדם - מוטב, ורק אם לא שב בתשובה עד אז - עובר הנגע גם לגופו, שנאמר: **"אדם פי יהיה בעור בשרו"**.

אם כך, מדוע נענשה מרים מיד בגופה בצרעת? והלא תחילה צריכה להיות התרעה בנגע צרעת על הבית ועל הבגדים...

נקדים תחילה מה שאמרו חז"ל, שהסיבה לכך שמרים נענשה בצרעת היא, משום שדברה **לשון הרע** על משה רבנו, כפי שכתוב: **"ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות האשה הפשית אשר לקח..."**, ופרש רש"י שדברה על משה, שפרש מאשתו וגרש אותה (=את אשתו) מאז מתן תורה. ומבואר בגמרא (שבת פח'), שמשה פרש מאשתו ציפורה משום שדרש **"קל וחומר"** בעצמו, ואמר: מה ישראל, שהשכינה דברה עמהם במתן תורה רק שעה אחת, היו צריכים לפרוש מנשותיהם שלשה ימים, כפי שכתוב: **"היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה"** - אני, שכל שעה ושעה השכינה מדברת עמי - על אחת כמה וכמה (=קל וחומר) - ולכן פרש מאשתו וגרשה.

וצריך להבין גם, מדוע דוקא כעת דברה מרים במשה רבנו? והלא משה פרש מאשתו לפני מתן תורה, כפי שהתרה הקב"ה בישראל (שמות יט', טו'): **"אל תגשו אל אשה"**, ומאז עברה כשנה (כפי שכתוב י', יא'): **"ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים בחדש"**. ומדוע רק עתה דברה מרים במשה על שפרש מאשתו?

ויש לומר, שענין זה התעורר עתה בעקבות נבואת אלדד ומידד במחנה. שכן, כאשר ראתה צפורה אשת משה שהם גם מתנבאים אמרה למרים (תוספות שבת פז'): **"אוי לנשותיהם של אלו, שמיום שנתיחדה שכינה עם אחיד (=עם משה), פרש ממני"**. הנה אז הבינה מרים, אחות משה, שאחיה פרש מאשתו מאז מתן תורה, והתעוררה לדבר בענין זה.

על-פי האמור יאיר לנו להבין גם מדוע נסמכה פרשת צרעת מרים למינוי שבעים הזקנים, ומדוע דוקא לאחר מינוי שבעים הזקנים (שמשה האציל עליהם מרוחו), התעוררה מרים לדבר במשה.

ויש לומר, שכל זמן שמשה הנהיג בנבואתו לבדו את העם, היתה הפרישה מאשתו מובנת לכל, שהרי בכל שעה ושעה השכינה היתה מדברת עמו. אבל עתה, לאחר שנמסרה ההנהגה/הנבואה גם לשבעים הזקנים, סברה מרים שכעת משה לא צריך לפרוש מאשתו, שהרי האציל הוא מרוחו לשבעים הזקנים, ואין הוא מנהיג את העם לבדו מול הקב"ה. לכן טענה מרים **"הלא גם בנו דבר"** - כלומר, גם אנו נביאים כמשה, ואין אנו פורשים מבין הזוג.

אלא, שטעות היתה בידה, כפי שאמר הקב"ה להם: **"לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא"**. שכן, מדרגת משה לא השתנתה במינוי שבעים הזקנים, כפי שאמרו חז"ל במדרש (לקוט שמעוני יא', תשלוי'): **"למה היה משה דומה באותה שעה (=כאשר האציל מרוחו על שבעים הזקנים)? אמרו חז"ל: דומה היה לנר, שמונח על-גבי מנורה, והדליקו ממנו נרות הרבה, ולא חסר ממנו (=מהנר) כלום. כך היתה חכמתו של משה, שלא היתה חסרה כלום לאחר מינוי שבעים הזקנים"**.

מעתה מוכן מדוע נענשה מרים באופן כה חמור ומידי על שדברה במשה, ולא נהג בה הקב"ה כשאר מדברי לשון הרע, הנענשים תחילה בבתייהם ובבגדיהם, ורק לאחר מכן בגופם. שכן, כאן רצה הקב"ה לשמור על כבודו של משה, ולהודיע ולהראות לכל העם, שמשה רבנו **"בכל ביתי נאמן הוא"**, פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' יביט", ולמרות שהתמנו שבעים הזקנים, נשאר משה באותה דרגת נבואה, ולא חסר הוא כלום בנבואתו. **"והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה"**

כאשר הגיע רבי שלום מבעלו לראשונה אל חצרו של ה"חז"ה" מלובלין (רבי יעקב הורוביץ), אמר האדמו"ר הנערץ לחסידיו: דעו לכם, שהגיע לכאן אברך, שהוא ענו כמשה רבנו. מיד פשטו החסידים ברחבי בית המדרש, והחלו תרים אחר אותו אברך מופלא, שזכה לתהילות ולתשבחות מפיו הקדוש של ה"חז"ה". והנה, באחת מהפינות החבויות של בית המדרש מצאו את רבי שלום הצעיר, כשהוא שוקד על תלמודו, בלא לחוש לכל המהומה הגדולה סביבו. נגשו אליו כמה מן החסידים, ואמרו לו: הרבי שלנו ספר זה עתה, שבא לכאן אברך ענו כמשה רבנו, שמא הרב מתכונן אליך?

התבונן רבי שלום רגע קט בחבורה שנצבה לפניו, ואמר: אם כך אמר הרבי, בודאי יודע הוא מה שאמר. פנה לעברו אחד החסידים, ואמר בנימה של תרעומת: אם דבריד רומזים שאתה הוא הענו הגדול המצוי בתוכנו - כלום לזאת תיקרא "ענוה"? חיד רבי שלום כלפי חבורת החסידים, והשיב להם בדרך חידוד: ומי כתב בתורה **"והאיש משה ענו מאד מכל האדם"**? האם לא כתב זאת משה רבנו, בכבודו ובעצמו...?

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!